

биятъ независимостъ, която сърбитѣ си извоювали съ цѣната на толкова геройски пожертвования, тий изведнаждъ, да употребятъ своето оръжие, — йоще обагрено отъ турска кръвъ, пролѣна всичко прѣди седемъ години, — за да попрѣчатъ на българитѣ да не се освободятъ и тий! Това не е възможно!

Въ цѣлия славянскій миръ, отъ Москва до Прага и отъ Каттаро до Варшава, нѣма да се чуе нищо, освѣнъ едни негодования противъ тая нещастна и братоубийственна война, и йоще повече, че тя ще послужи като ужасенъ доводъ *противъ* славянското дѣло.

Погледнете, ще кажатъ неговитѣ врагове, — славянитѣ и до сега йоще сж варвари. Едвамъ що се освободиха и не намиратъ за какво друго по необходимо да се грижатъ, но гледатъ само да се биятъ и да унищожаватъ единъ другиго. Единственното срдство да се държатъ мирно и да се обезпечатъ отъ вражди и бѣснование, — то е да се подчинятъ на нѣкоя друга държава: на австрийцитѣ, венгритѣ или турцитѣ. И нѣма какво да възрази човѣкъ на това.

Сърбитѣ знаятъ своята история. Тий трѣбва да помнятъ, че побѣдитѣ и величието на Душана длъжатъ главно на това, че въ течение на всичко свое царуване той нѣмалъ страхъ отъ българитѣ, съ които той ималъ съюзъ, благодарение на же на си. Тий трѣбва да помнятъ, че нашествието на оттоманитѣ било доведено отъ непрѣкъснатитѣ взаимни борби на гърцитѣ и славянитѣ, които промѣнливо сключвали съюзъ съ турцитѣ, само и само да побѣдятъ своитѣ християнски братъя. Сега нападението на сърбитѣ възобновява това прискърбно зрѣлище. Кое ще попрѣчи послѣ на българитѣ да направятъ съюзъ съ турцитѣ, за да идатъ противъ сърбитѣ.

Знаменития прѣдставителъ на Сърбия, Миятовичъ, въ двѣ думи указалъ на разрѣшението сложнитѣ въпроси, които се обсъждатъ на Балканския полуостровъ: необходимъ е съюзъ, който да се вдъхновява отъ чувства на християнско приятелство. Но, нима не значи надълго врѣме да се отдалечатъ отъ осмъществяването на тоя величественъ идеалъ, ако захванатъ